

Být s tebou

ANTONIE NOVÁKOVÁ

● — pointa

Být s tebou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Antonie Nováková

Být s tebou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Být s tebou

ANTONIE NOVÁKOVÁ

● ■ **pointa**

Copyright © Antonie Nováková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7650-500-1

ISBN e-knihy 978-80-7650-634-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-635-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-633-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Pro tebe

Playlist

Taylor Swift – Daylight

Maroon 5 feat. Megan Thee Stallion – Beautiful Mistakes

Jonas Brothers – Don't Throw It Away

Mike Will Make It feat. The Weeknd, Swae Lee, Future –
Drinks On Us

K-391 feat. Røry – Aurora

Kygo, OneRepublic – Lose Somebody

Martin Garrix feat. Bonn – High On Life

Selena Gomez, Trevor Daniel – Past Life

Asher Angel – All Day

Blackbear feat. Tate McRae – U Love U

Regard – Ride It

Michael Jackson – Billie Jean

Sia – Flames

Prolog - Vaja

„A ty teď víš, že je všechno pryč,“ zní mi v uších hlasitá hudba. Tenisky jedna za druhou dopadají na štěrkovou cestu. A já běžím. *Rychleji*. Běžím jako vítr. *Rychleji*. Dlouhé vlasy sepnuté v copu vlají za mnou. *Rychleji*. A já si broukám sladká, ale drsná slova písničky. Nic okolo sebe nevnímám. Obloha se šeří a já doufám, že to stihnu. Zde na Cedar Hill běhám několikrát do týdne, tohle místo má pro mě obrovský význam. Rozhrnu větve listnatých stromů, které mi brání ve výhledu, a pak jsem konečně tady. I přes mé obavy jako vždy tak akorát.

Slunce se pomalu blíží k obzoru. Posadím se a zhluboka vydechnu. Je to nádhera. Sedím na kopci, ze kterého mám celý Boston jako na dlani. Pod sebou vidím vysoké věžáky s velkými okny, od nichž se odráží poslední paprsky slunce, ale také ulice lemované rodinnými domky. Řeku táhnoucí se krajinou, stromy, které se tyčí k nebi. Celá obloha hraje nejrůznějšími barvami – od červené přes růžovou až k oranžové. Poslední slova písničky doznívají, vítr se opře do mé kůže a já se zachvěju zimou. Přejedu si rukama po pažích.

Vtom za sebou něco uslyším a trhnu sebou. Prudce si vyškrubnu sluchátka z uší a vstanu.

„Haló?“ zašeptám roztřeseným hlasem. Celá se chvěju. Strachem? Studeným večerním vzduchem? Obejmu se pažemi, věděla jsem, že si mám vzít mikinu! Je sice teprve konec září, ale podvečery už začínají být chladné.

Najednou uslyším křupnutí větviček spadáných na zemi. Nikdy jsem zde nepotkala živou duši, takže mě ty zvuky děsí.

„Je tam někdo?“ řeknu už o něco hlasitěji a udělám krok směrem ke stromům. Přimhouřím oči, ale nic nevidím. Ticho. Ať už je tam kdokoliv, neodpovídá. *Třeba je to nějaké zvíře*, napadne mě. Ruku svésím podél boků a dotknu se kapsy svých sportovních legín. Slyšela jsem dost povídaček o divoké zvěři tady v kopcích, takže u sebe vždy nosím pepřový sprej. Jeden nikdy neví.

Křup.

Ten zvuk se blíží čím dál tím víc a já se stále třesu. Ohlédnu se na západ slunce, ale v tu chvíli koutkem oka spatřím obrovskou postavu.

Leknu se tak moc, že popadnu pepřový sprej, útočníka si ani neprohlédnu a pořádně stisknu spoušť. Těsně před tím, než mu tekutina zastře výhled, zaregistruju jasně modré hluboké oči. Zpanikařím, pustím pepřový sprej a rozběhnu se pryč.

Rozhrnuju větve stromů, klopýtám po šterkové cestičce a slyším za sebou nářek. Otočím se, ale nemůžu zastavit. *Musím pryč!* Snažím se si v hlavě vybavit, jak vypadal. A pak mi něco dojde. Vypadal úplně normálně. Normální, obyčejný kluk ve sportovním oblečení. Zřejmě dostal stejný nápad jako já. Vůbec mi nechtěl ublížit! Jenže tohle bylo moje místo, můj kopeček a já jsem ho musela ochránit za každou cenu. Žádní vešeléci zde nejsou vítáni.

Madden

Crrrrrrr. Panebože, kdo nechal ten budík zvonit?

„Hej, Chade, vypni to, sakra, chlape,“ zabručím a přitisknu si polštář na obličej. Sedm ráno. Jak já nesnáším ranní vstávání. Do toho mě stále štípou oči ze včerejšího útoku té holky. Nedá se říct, že by mě to nenaštvalo, ale ta kuráž a bojovnost se jí musí nechat!

Vtom mi dojde, že budík stále zvoní na celý byt.

„Sakra, Chade!“ vezmu polštář a přes celou místnost ho hodím přímo na svého nejlepšího kamaráda. Zasáhne ho, právě když se rozhodne vstávat.

„Však už jdu,“ hodí mi ho zpátky. Netrefí se. Zazubím se na něj, uchechtnu se a vstanu z postele. Postavím se na špičky a pořádně se protáhnu.

„Proč vstáváš, když vstávám já?“ zamračí se na mě.

„Kondička po ránu ještě nikoho nezabila,“ mrknu na něj, zvednu z podlahy tričko a natáhnu ho na sebe. „Měl bys to taky někdy zkusit!“ Rozhlédnu se po bytě. Prázdné plechovky se povalují na stole i na zemi. Mike stále spí na podlaze, rozvalený pod dekou.

„Kámo, vstávej,“ lehce do něj štouchnu.

„Nech mě umřít,“ zabručí tak, že ho skoro není slyšet. Že Mike neumí pít, to víme už od šestnácti, že ale nevstane jako první, je divné.

„Bože, tobě musí být fakt dost špatně, když vypadáš takhle,“ prohlásí Chad, vezme nedopitou plechovku ze stolu a dlouze si lokne. Nikdy jsem nechápal, jak může pít hned po ránu. Stejně se tomu ale musím zasmát.

Otočí se ke mně a řekne: „Co ta kočka s tím pepřákem? Pořád ti leží v hlavě?“

Zapomněl jsem.

Tohle byl hlavní důvod naší včerejší menší párty. Hned po doběhnutí domů a pořádném propláchnutí očí jsem zavolal přátelům, Marco dorazit nemohl, měl směnu v Café baru Polo, kde pracuje třikrát do týdne, ale Mike a Chad pozvání rádi při-

jali. Kluci přinesli pizzu a dvacet piv. Pořádně jsem si na svoji smůlu zanadával, začali jsme hrát videohry na mém playstationu a u toho jsme hodně pili, takže jsem si na tu holku až doteď ani nevzpomněl.

„Co by, dneska tam poběžím znovu,“ pokrčím rameny.

Chad s Mikem se po sobě významně podívají. „A to jako proč? Chceš dostat přídavek?“ zasměje se Mike a konečně vstane. Jde do koupelny a zavře za sebou dveře. Chad si znovu lokne piva.

„Jak to můžeš pořád pít?“ zeptám se ho a nakrčím nos. Dojdu do kuchyně pro koš a vypité plechovky do něj začnu jednu po druhé házet.

„Neodbíhej od tématu,“ zamračí se na mě. Naznačí mi přípitek a znovu se napije. Poté svou plechovku jedním pohybem zmáčkne a hodí ji ke mně do koše.

Odfrknu si. „Běhám skoro každý den, proč ne zrovna tam?“

Mike opustí koupelnu a já vím, že mi to ani jeden z nich nežere. Ta holka byla fakt pěkná. Teda do té doby, než mě začaly štípat oči. Nevěděl jsem, jestli se mám smát, nebo brečet.

Kluci odejdou okolo osmé a já se vydám na trénink. Svou obří sportovní tašku si nesu přes rameno. Jdu po ulici, kolem mě vysoké skleněné věžáky. Ranní slunce se do nich opírá, a tak si občas musím rukou zakrýt bolavé oči. Po cestě, která mi trvá asi dvacet minut rychlejší chůzí, potkávám nespočet lidí, a i když je víkend, plno z nich spěchá do práce. Projde kolem mě dívka s dlouhými vlasy a usměje se na mě. Otočím se za ní, když mě míjí. V tu chvíli se otočí i ona, ale já rychle ucuknu.

Maddene, vzpamatuj se. Přece si nemyslíš, že ji jen tak potkáš, jak si vykračuje kolem tebe? Tohle je Boston, ne nějaká malá vesnička, kde se všichni znají.

Když dorazím do Boxing Club Assembly Row studia, usměju se. Tohle místo je mým útočištěm už nějaký ten pátek. Tady se cítím doma. Ne, tady se cítím sám sebou. Škoda jen, že takových míst není víc.

Povzdechnu si.

Když přijdu na recepci, opřu se lokty o pult a nakloním se přes něj. „Hej, Kat!“

Vykoukne na mě hlava s červenými vlasy a zasměje se. „Maddene,“ vykřikne, nakloní se přes pult a obejmě mě. Zahrne mě sladká, vanilková vůně. „Jsi jako hodinky!“

„Jo, škoda, že ty nikdy,“ zasměju se, pocuchám jí vlasy a vezmu si od ní klíček od skříňky. Na oko se na mě zamračí, ale za chvíli se taky usměje. Oba víme, že dochvilnost není její nejsilnější stránka. Dříve jsme se kvůli tomu v jednom kuse hádali, ale teď už jsem si na to prostě zvykl. Kat je jako divoká střela, která zkrátka nikdy nechodí na čas.

Kamarádka, již znám stejně dlouho jako Chada. Všichni tři jsme chodili do stejné třídy na základní škole. My s Chadem jsme seděli úplně vzadu a tehdy bychom udělali cokoliv, abychom si získali pozornost opačného pohlaví. Pamatuju si, že jsem po Kat házel papírky tak dlouho, až slíbila, že se mnou půjde na zmrzlinu. Tehdy jsem poprvé dal holce pusy. Od té doby jsme skvělí kamarádi. Za celou svou partu bych dal koneckonců ruku do ohně. Jsem vděčný, že je mám a že mi pomáhají překonávat ty těžké chvíle. I když nikdo z nich neví, že je zažívám, a já udělám vše proto, abych tyto dva světy oddělil.

Jakmile se převleču, vstoupím do obrovské tělocvičny pokryté žíněnkami. Nachází se tu několik ringů oddělených sloupy.

„Čau, Maddene,“ pozdraví mě Bryce, můj parták a trenér, a přátelsky mě praští do zad. Usměju se. Hodím sportovní tašku na své místo ke zdi a vytáhnu z ní rukavice. Suchým zipem si je připevním tak, aby mi nepadaly. Na začátku každého tréninku je důležité zahřát organismus, já si většinou vybírám skákání přes švihadlo. Poté se krátce protáhnu, hlavně tedy nohy a ruce. Teprve poté vstoupím do ringu a společně se dáme do pořádného tréninku, který zároveň prokládáme kliky, dřepy nebo sklapovačkami.

Tenisky dopadají na štěrkem pokrytou cestu lemovanou listnatými stromy. Pár jich začalo žloutnout, což je pochopitelné,

jelikož je konec září. Za chvíli mi začíná další semestr ve škole, ale že by se mi tam chtělo, se říct nedá. Jdu ovšem do třetíku a tuhle školu prostě musím dostudovat. Co budu v budoucnu dělat, je však zatím ve hvězdách, ještě jsem si nevybral.

Ekonomiku nemám nijak v oblibě, ale rodiče berou jako samozřejmost, že jednoho dne převezmu tátovu společnost. Ale je to vážně to, co bych chtěl i já? Myšlenky se mi honí hlavou a pak se tam zatoulá ona. Co jí povím, až ji uvidím? Je možné, že kvůli ní běžím právě sem? Vůbec ji neznám, ona nezná mě. Jediné, co vím, je, že ji chci ještě alespoň jednou spatřit.

Zdolám poslední úsek a rozhrnu větve stromů. Když ale vystoupím na tento malý plácek na kopečku, jsem tu sám. Zklamaneč si povzdechnu a sednu si do trávy. Hledím z kopce dolů, mám odtud výhled na svoji část Bostonu – Waltham, univerzita Bentley, Waverley a v dálce část Cambridge. Vidím stromy, domy i výškové budovy, ale také rybníky a řeku, která se líně plazí krajinou. Je to tu nádherné, už chápu, co tady dělala.

Sama, odříznutá od světa. Občas je potřeba utéct.

A tak sedím a čekám na ni. Netuším, jestli přijde, ale v tuhle chvíli je mi to jedno. Slunce začalo zapadat za obzor a celá obloha se ponořila do hřejivých barev. Nadechnu se.

A zase pro jednou cítím, že žiju.

Náhle se rozezní první tóny písničky *Billie Jean* od Michaela Jacksona. Hned mi dojde, co to znamená, vyčerpaně skloním hlavu a prudce vydechnu. Vytáhnu telefon z kapsy.

„Ano, mami?“ zeptám se s jistou nervozitou v hlase.

„Přijedeš za mnou?“ ozve se její tichý hlas. A tak udělám to, co vždycky, přijedu za ní. Chvíli mi trvá, než seběhnu kopec zpátky a nastartuju svoje Audi Q8. A pak už se řítím po silnici číslo 90 přímo do mámina malého domečku ve Worcesteru.

Vaja

„Vali,“ volá na mě Matt, můj o rok starší bratr, pod oknem. Čeká v autě a z otevřených dveří vyhrává hlasitá hudba. Určitě je nervózní, ale to já taky. Rychle si přetřu rty lososovou rtěnkou, jež mi jde k očím a ladí s mým tričkem s dlouhým rukávem. Na něj si obléknu tenkou černou bundičku a naposledy si prohrábnu vlasy. Popadnu kabelku a vyběhnu ven.

„Jsi nervózní?“ zeptám se ho po cestě, když vidím, jak křečovitě svírá řadicí páku. Koukám na něj. Zatíná čelist tím svým způsobem, což dělá vždy, když o něčem nechce mluvit. Dneska ho čeká náročný zápas, jeden z nejdůležitějších z celé sezóny.

„To ty bys měla být nervózní, tohle je tvůj velký den,“ naráží na skutečnost, že se tam mám sejít s Davem. Povzdechnu si.

Dave je jeho spolužák, je vysoký, má hnědé rozcuchané vlasy, zelené oči a pěkně vypracovanou postavu. Vždy se mi líbil, ale on mě přehlížel. Teď, po roce čekání, mě pozval, ať s ním jdu fandit Huskies – bostonské juniorské hokejové lize, kde má mladšího brácha.

Matt je kapitánem týmu, takže zároveň podpořím i jeho. Na pár zápasech jsem už byla a vedou si moc dobře. V tabulce se nacházejí mezi prvními příčkami, jsem na ně pyšná. Dokonce nosím na školním batohu malého plyšového huskyho. Stejně jako každý, kdo fandí tomuto týmu, jedná se totiž o jakési nepsané pravidlo příznivců.

Samozřejmě, že jsem roztěkaná a Matt to ví. Trochu ho podezírám, že Davea něčím uplatil, aby mě na ten zápas pozval. Proč by mě najednou zničehonic zval? Vždy jsem si myslela, že ani nezná mé jméno.

Celý včerejší večer jsem o něm bráchovi vykládala a připadala jsem si jako malá holka. Seděla jsem na jeho posteli, kolena přitážená k bradě, a Matt trpělivě poslouchal. Možná jsem měla spíše zavolat Mie, ale nejsme si zase tak blízké, aby vydržela takhle dlouho poslouchat, jak básním o někom, kdo si mě všiml po dvou letech. Zároveň jsem se bála, že by se mi vysmála. U Matta však bezpečně vím, že by nikdy nic takového neudělal.